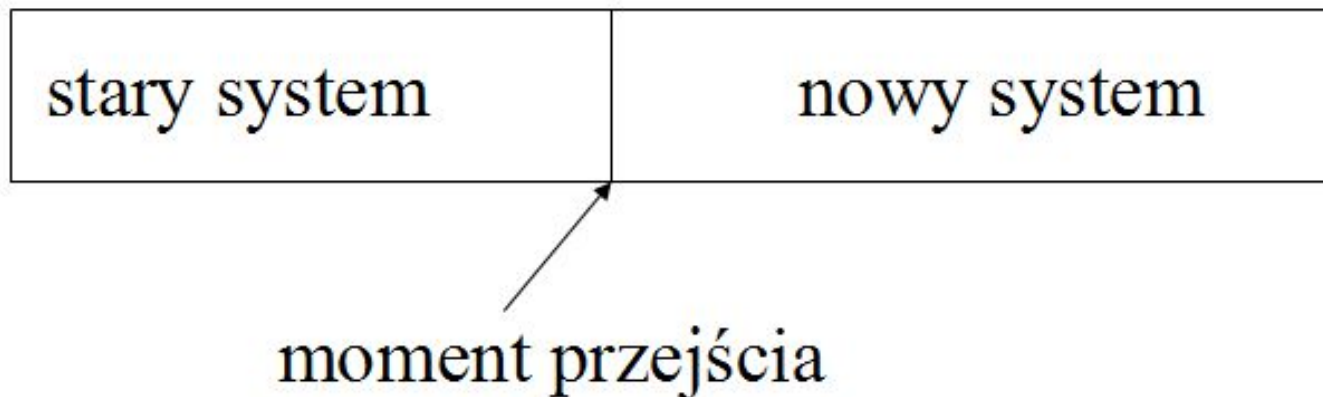

Wdrożenie systemu (II)

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

❶ Metoda bezpośrednia

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

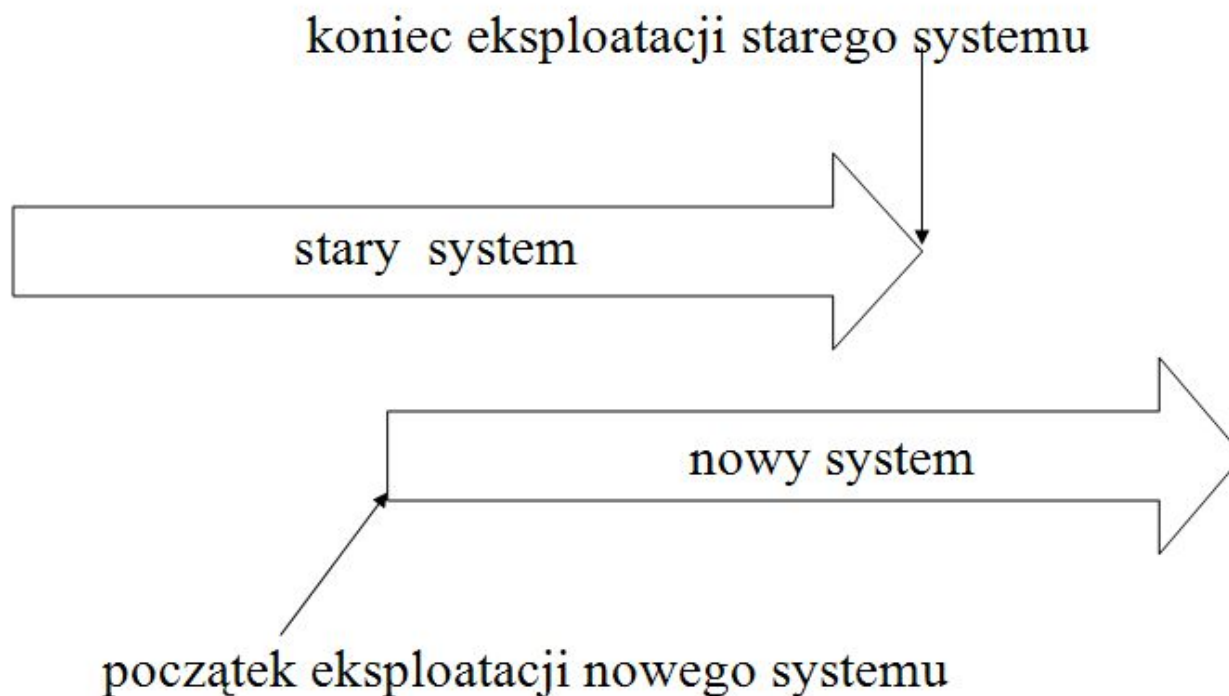
Całkowita rezygnacja z dotychczas stosowanych rozwiązań i całkowite przejście od razu na nowy system. Może być stosowana tylko pod warunkiem pełnej realizacji procedur przygotowawczych i zagwarantowanej zgodności między obiektem gospodarczym a systemem.

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

W praktyce metoda bezpośrednia jest stosowana tylko przy wprowadzaniu zmodyfikowanych wersji już eksploatowanego systemu.

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

② Metoda równoległa

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

Te same dane są przetwarzane starą metodą i za pomocą nowego systemu informatycznego.

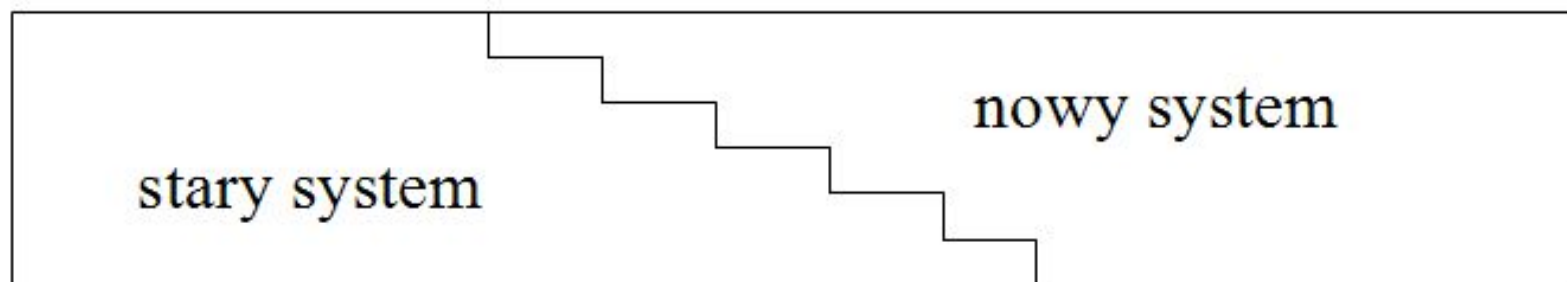
Równoległe przetwarzanie trwa na ogół przez trzy kolejne okresy obliczeniowe (trzy miesiące).

Zaleta: pełna kontrola poprawności przetwarzania.

Wada: duża pracochłonność (koszty).

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

③ Metoda próbna

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

Poszczególne moduły nowego systemu są sukcesywnie wdrażane i przekazywane do eksploatacji zastępując kolejno moduły starego systemu (nie zawsze jest to możliwe).

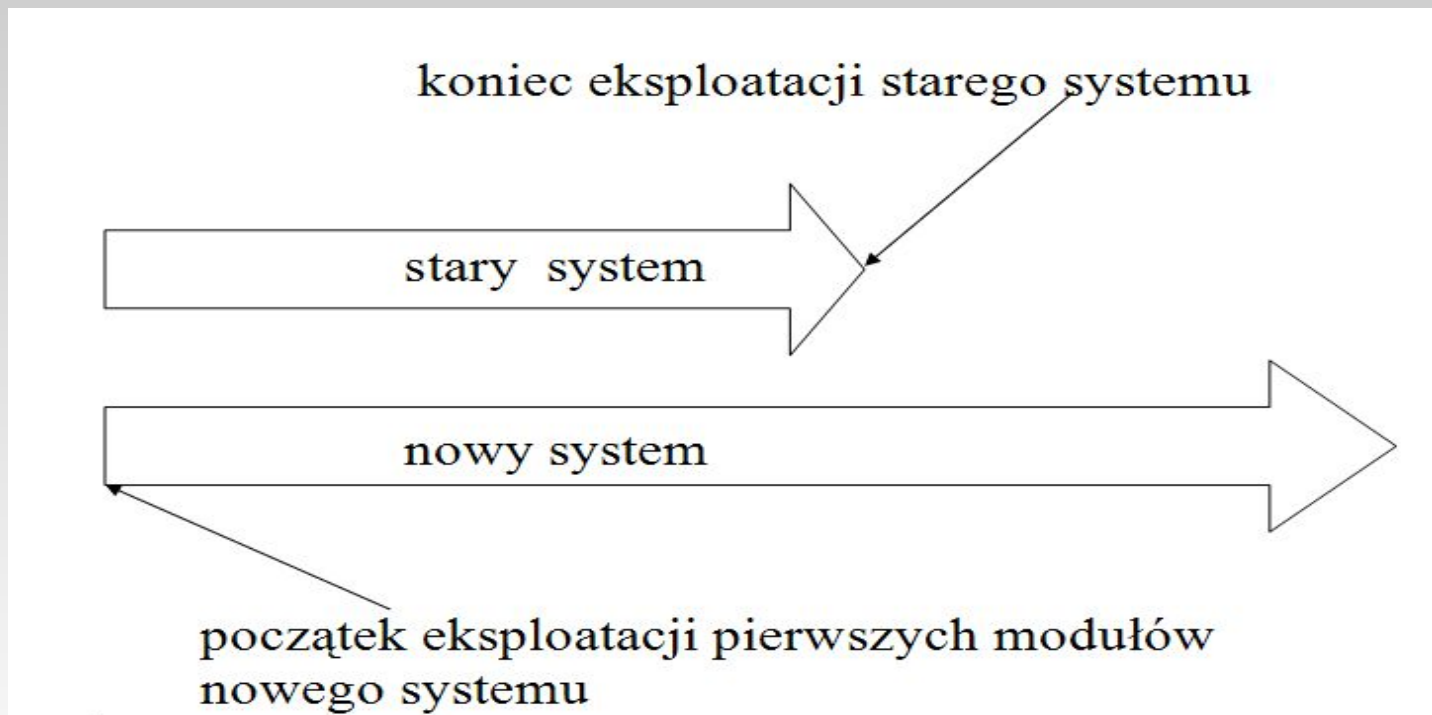
Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

Zaleta: znacznie mniejsza pracochłonność niż w metodzie równoległej

Wada: system jest przetestowany fragmentarycznie (nie są testowane wszystkie jego moduły równocześnie, więc trudno jest wychwycić błędy na powiązaniach)

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

④ Metoda pilotowa

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

Nowy system jest testowany na danych z okresów przeszłych a wyniki są porównywane z tymi, które wcześniej otrzymano za pomocą starego systemu lub metodami tradycyjnymi.

Cztery metody wprowadzania systemu do eksploatacji

Zalety: kompleksowe sprawdzenie systemu;
rozłożenie uciążliwych prac w czasie;

Wady: większa pracochłonność wdrożenia; weryfikacja
możliwa dopiero po wdrożeniu ostatniego
modułu

Przedstawione metody sprawdzają się w klasycznych sytuacjach, kiedy mamy do czynienia z jednym dostawcą i jednym informatyzowanym podmiotem.

Obecnie, coraz częściej sytuacja się komplikuje. Podczas wdrożenia mamy do czynienia z wieloma podmiotami, np.:

1. Dostawcy sprzętu i oprogramowania systemowego (sprzedawcy, firmy instalujące i uruchamiające sprzęt i konfigurujący system operacyjny na końcówkach).

2. Dostawcy sprzętowej infrastruktury sieciowej i sieciowego systemu operacyjnego (projektanci i instalatorzy okablowania strukturalnego, dostawcy i instalatorzy oprogramowania sieciowego).

3. Dostawcy oprogramowania aplikacyjnego (producenci i/lub ich przedstawiciele, wdrożeniowcy, konsultanci, szkoleniowcy).

4. Firmy konsultingowe (doradcy w procedurach przetargowych, specjaliści od reinżynierii systemowej).

Ich działania powinny być koordynowane w dziedzinach: planowania, organizacji, logistyki i kontroli.

W tym celu wybiera się firmę, która pełni rolę tzw. **integratora systemu**. Musi ona dysponować:

- a) zespołem pracowników – specjalistów (od sprzętu po techniki zarządzania),
- b) systemem współpracy z dostawcami sprzętu, oprogramowania i usług informatycznych (umowy, porozumienia, certyfikaty),

- c) grupą konsultantów zewnętrznych (branżyści, księgowi, menedżerowie),
- d) odpowiednią bazą materiałowo-techniczną, szkoleniową, logistyczną i finansową,
- e) wiedzą i doświadczeniem (własna metodyka wdrażania systemów).

Zakończeniem procesu wdrażania jest **przekazanie systemu do eksploatacji**.

Po przekazaniu systemu do eksploatacji należy określić z zespołem wdrożeniowym zakres i warunki dalszej współpracy w ramach tzw. **programu powdrożeniowego** (bieżący nadzór eksploatacyjny i wspomaganie prac rozwojowych w systemie).